

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/123/2024
Identifikačné číslo spisu:	4120207339
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4120207339.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. F., nar. XX. H. XXXX, X., Y. XXX/X zastúpeného JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Nitra, Štúrova 13, IČO: 47249650, proti žalovaným 1/ A. D., nar. XX.. XXXX, F., F. XXX/XX, 2/ CHRISTEYNS Slovakia s.r.o., Bratislava, Panenská 6, IČO: 46872973, obom zastúpeným Nosko & Partners s.r.o., Bratislava, Podjavorinskej 2, za účasti intervenienta na strane žalovaných KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31595545, zastúpeného Advokátska kancelária Legal Cases, s.r.o., Dunajská Streda, Alžbetínske námestie 328, IČO: 36720097, o zaplatenie 86 559,36 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18C/62/2020, o dovolaní intervenienta proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. novembra 2023 sp. zn. 9Co/66/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 19. januára 2023 č. k. 18C/62/2020-236 priznal intervenientovi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 94,36 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

1.1. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 256 ods. 1, § 257 a § 390 ods. 2 CSP. Uviedol, že v konaní bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému bol podaný odpor. Do konania následne vstúpil intervenient. Považoval za nesporné, že lekársky posudok, spracovaný MUDr. Z. Z., bol nesprávny, čo potvrdil žalobca a nárok uplatnený titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 76 320,20 eura vzal späť, pričom na ostatných uplatnených nárokoch trval. K plneniu intervenienta došlo na základe

Dohody o vyrovnaní a urovnání, ktorá bola predložená intervenientovi, pričom intervenient na základe dohody plnil žalobcovi, avšak v inej výške, ako bola žalobcom uplatnená žalobou. Predmetom dohody bolo vyrovnanie nárokov peňažným plnením, a to náhrady za ujmu na zdraví vo výške 2 046 eur, náhrady za stratu na zárobku vo výške 397,19 eura. Dôvodom zastavenia konania bolo späťvzatie žaloby žalobcom na základe uzatvorenej dohody, pričom sa strany sporu dohodli, že trovy konania si nebudú uplatňovať. Súd dospel k záveru, že uvedená skutočnosť nie je dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania voči intervenientovi. Poukázal na to, že žalobca vzal žalobu späť v plnom rozsahu, nie pre to, že by dosiahol v plnom rozsahu to, čo požadoval, preto platí, že zavinil zastavenie konania. Priznal intervenientovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94,36%. Uviedol, že žalobca sa domáhal zaplattenia sumy vo výške 86 559,36 eura (100%), k plneniu zo strany intervenienta prišlo v sume 2 443,19 eura, teda úspech žalobcu bol 2,82% a úspech intervenienta bol 97,18%. Čistý úspech intervenienta je v rozsahu 94,36% (97,18% - 2,82%).

1.2. Ohľadom aplikácie § 257 CSP uviedol, že nevzhliadol také dôvody, ku ktorým by bolo potrebné prihliadnuť. Poukázal na to, že nárok nebol uplatnený priamo voči poisťovateľovi s poukazom na § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Uviedol tiež, že pokiaľ ide o odškodnenie titulom sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcom vo výške 76 320,20 eura, žaloba nebola podaná dôvodne. Po zohľadnení všetkých týchto okolností nezistil žiadny dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania v tej časti, v ktorej mal úspech.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu uznesením 30. novembra 2023 sp. zn. 9Co/66/2023 podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že intervenientovi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči intervenientovi v rozsahu 100%.

2.1. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1 CSP a § 257 CSP. V danom prípade nebolo správne právne posúdenie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, práve z dôvodu aplikácie ustanovenia § 257 CSP. V konaní bolo nepochybné, že žalobca si žalobou uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej na zdraví, a to v dôsledku dopravnej nehody. Čo sa týka uplatnených nárokov, najväčšia časť nich bola tvorená nárokom za sťaženie spoločenského uplatnenia vyplývajúceho z bodového hodnotenia zo znaleckého posudku, na základe ktorého si žalobca nesprávne uplatňoval nárok na náhradu vo výške 76 998 eur. Žalobcovi bol vyplatený len nárok vo výške 710 eur z dôvodu, že bodové ohodnotenie znalcom bolo nesprávne vyhodnotené ako 4035 bodov za poruchu úchopovej funkcie ukazováka na ľavej ruke. Žalobca po zistení nesprávneho uplatnenia výšky nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia v konaní aktívne postupoval a v prevyšujúcej časti vzal žalobu späť. Zároveň žalobca komunikoval so žalovanými, ako aj intervenientom, s cieľom vyriešiť spor zmierlivo, čo bolo napokon aj výsledkom sporu, kedy na základe Dohody o vyrovnaní a urovnaní si vzájomne vysporiadali všetky nároky uplatnené žalobou. Strany sporu sa tiež dohodli, že si vzájomne nebudú uplatňovať nárok na náhradu trov konania. Uvedená skutočnosť neznamenalala, že nárok na náhradu trov konania si nemal uplatňovať ani intervenient. Intervenientovi vznikol nárok na náhradu trov konania, aplikujúc princíp zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania, pretože žalobca sa domáhal zaplattenia sumy vo výške 86 559,36 eura (100%), k plneniu zo strany intervenienta prišlo v sume 2 443,19 eura, teda úspech žalobcu bol 2,82% a úspech intervenienta bol 97,18%. Čistý úspech intervenienta bol v rozsahu 94,36 % (97,18% - 2,82%). V danom prípade je však, vzhľadom na povahu sporu a predmet nároku žalobcu, namieste aplikácia dôvodov hodných osobitného zreteľa. Znášanie trov konania žalobcom v danom prípade by podľa názoru odvolacieho súdu bolo neprimerane zaťažujúce aj vzhľadom k vyplatenej výške plnenia. Pri zohľadnení majetkových a zárobkových pomerov žalobcu a intervenienta možno dospieť k záveru, že nepriznanie náhrady trov konania neprimerane nezasiahne do majetkovej sféry intervenienta. Aplikácia uvedeného ustanovenia podľa názoru odvolacieho súdu neodporuje dobrým mravom a nejde ani o neprimeranú tvrdosť voči intervenientovi. V týchto okolnostiach prejednávanej veci treba vzhliadnuť na jej mimoriadny charakter, majúci kvalitu okolností

osobitného zreteľa, na ktoré je dôvodné prihladiť. Žalobca bez ďalšieho procesne zaviniť zastavenie konania v tejto veci v prevažujúcej časti, podľa názoru odvolacieho súdu je ale dôvodné aplikáciou ustanovenia § 257 CSP prihladiť na okolnosti hodné osobitného zreteľa a intervenientovi, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP, trovy konania výnimočne nepriznať. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal intervenient na strane žalovaných (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol zrušiť uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3.1. Napadnuté uznesenie je podľa dovolateľa nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a javí sa ako svojvoľné. Súd vo svojom rozhodnutí nesprávne právne posúdil nárok na náhradu trov konania, keď dospel k záveru, že si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej na zdraví v dôsledku nesprávne uvedeného bodového hodnotenia v znaleckom posudku v sume 76 998 eur. Uvedený záver súdu nemá oporu v skutkovom a právnom stave. Žalobca vlastným konaním nesprávne žaloval svoj nárok. Žiadať za poškodený prst náhradu vo výške 76.998 eur nemá zákonné opodstatnenie (zák. č. 437/2004 Z.z., príl. č. 1, bod 372a). Okrem tohto nesprávne uplatneného nároku boli však aj ďalšie nároky žalobcu neodôvodnené, na ktoré súd vo svojom rozhodnutí neprihladol. Okrem toho sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca si nároky uplatnil predčasne, bez ich riadneho preukázania. V prípade, že by konal postupom podľa § 15 zák. č. 381/2001 Z.z., vyhol by sa súdnemu konaniu a zistil by správnosť a oprávnenosť jednotlivých nárokov. V rozhodnutí odvolacieho súdu je nesprávny záver, že žalobca komunikoval s cieľom vyriešiť spor zmierlivo, čoho výsledkom bola dohoda o urovaní, sú tu dôvody na uplatnenie postupu podľa § 257 CSP. Žalobca mal záujem vyriešiť spor urovaním až po oboznámení sa s písomnými námietkami žalovaných a intervenienta. Žalobca preto zaviniť zastavenie tohto konania. Podľa názoru intervenienta, v okolnostiach prejednávanej veci neboli preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v dôsledku ktorých by intervenientovi nemal vzniknúť nárok na náhradu jeho trov. Žalobcom nesprávne a neoprávnene uplatnené nároky v súdnom konaní nemôžu byť dôvodom na oslobodenie žalobcu hradiť trovy konania za vedenie konania, ktoré sám inicioval a následne vzal späť. Žalobca bol v konaní právne zastúpený; jasne definoval svoje nároky voči žalovanému, ktoré v konaní nepreukázal a nevyužil zákonný postup vzťahujúci sa na poisťné plnenie zo strany poisťovne pri povinnom poistení motorových vozidiel. Intervenient od začiatku svojho vstúpenia do konania poukazoval na nedôvodnosť nárokov žalobcu, vysporiadal sa so všetkými uplatnenými nárokmi žalobcu, presne zdôvodnil, ktoré nároky v akom rozsahu uznáva a v akom rozsahu je potrebné ich doplniť, na základe ktorých skutočností došlo napokon k dohode medzi žalobcom a žalovanými a následne k späťvzatiu žaloby. Skutočnosť, že žalobca nežaloval nároky správne, na týchto voči žalovanému trval; bez odmietnutia týchto nárokov zo strany žalovaných a následne intervenientom, by boli žalovaní zaviazaní (a následne za nich intervenient) zaplatiť žalobcovi nesprávne nárokovanie sumy uplatnené na súde žalobcom. Intervenient si uplatnil v konaní náhradu trov právneho zastúpenia za úkony, ktorými vecne argumentoval a ku každému nároku žalobcu sa osobitne vyjadril a poukázal na konkrétne skutočnosti preukazujúce nedôvodnosť žalovaných nárokov žalobcom. Žalobca mohol postupom podľa § 15 zák. 381/2002 Z.z. uplatniť mimosúdne svoje nároky priamo voči intervenientovi a predísť tak zbytočnému súdnemu konaniu. S poukazom na § 256 ods. 1 CSP zastavenie konania zaviniť žalobca, ktorý podal na súd nedôvodnú žalobu, v konaní bol právne zastúpený, z dôvodov na strane žalobcu došlo následne k zastaveniu konania. Správanie žalobcu, a to podanie žaloby na súd bez využitia mimosúdneho uplatnenia svojich nárokov, ktoré predpokladá zákon o povinnom zmluvnom poistení, bez predloženia dokumentácie k uplatneným nárokom, v rámci ktorého si mohol ozrejmiť správnosť svojich nárokov a zároveň uplatnenie nárokov na súde, ktoré nemali od počiatku zákonnú opodstatnenosť vôbec, nezbavuje žalobcu zodpovednosti za vedenie konania a následne zavinenia jeho zastavenia.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že z pohľadu skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie o náhrade trov konania a aplikáciu ustanovenia § 257 CSP je napadnuté rozhodnutie súdu

dostatočne odôvodnené, t.j. plne preskúmateľné a je aj presvedčivé. Poukázal aj na ustanovenie § 425 CSP, podľa ktorého dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Podľa jeho názoru intervenient takou osobou nie je. Navrhol dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) intervenient, ktorý spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo (§ 425 CSP), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že dovolanie intervenienta treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo 113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto

posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrovanou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu.

14. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

15. V napadnutom rozhodnutí v prejednávanej veci odvolací súd uviedol v odsekoch 11. až 16. dôvody,

ktoré ho viedli k záveru o aplikácii § 257 CSP. Odvolací súd, pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, odôvodnil svoje rozhodnutie podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlil tak všeobecné právne úvahy, ktoré mal na zreteli pri rozhodovaní a najmä individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, čo ho viedlo k záveru o nepriznaní náhrady intervenientovi zdôrazniac, najmä sociálny aspekt tohto prípadu, skutočnosť, že žalobca si uplatnil škodu ako poškodený po dopravnej nehode. Poukázal na nesprávny výpočet, pričom vzal do úvahy, že žalobca po jeho zistení vystupoval aktívne a vzal žalobu späť, komunikoval so žalovanými aj intervenientom s cieľom vyriešiť vec zmierlivo, k čomu napokon aj došlo. Odvolací súd nespochybnil, že žalobca zavinil zastavenie konanie. Napriek tomu s ohľadom na povahu sporu a predmet nároku žalobcu, bola na mieste aplikácia dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd považoval nepriznanie trov intervenientovi za menšiu záťaž pre neho ako opačnú situáciu, t. j. neprimerane tvrdú záťaž pre žalobcu (bola mu vyplatená podstatne nižšia suma), ak by nedošlo k aplikácii § 257 CSP. Odvolací súd v záujme naplnenia princípu, podľa ktorého bol povinný postupovať pri nachádzaní práva tak, aby rešpektoval skutočný zmysel a podstatu základných (a aj jednoduchých) práv zúčastnených osôb, nepostupoval prísne formalisticky a snažil sa neumožniť priechod zjavej nespravodlivosti.

16. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd ani nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

17. Je potrebné dodať, že odvolací súd „vytvoril procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10)] a žalovaný možnosť na vyjadrenie i využil, s aplikáciou ust. § 257 CSP nesúhlasil a uviedol i svoje dôvody (podanie na č. I. 258 spisu).

18. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmatečnosti (R 24/2017).

19. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP v danom prípade nevyplýva (táto vada zistená nebola). Pre úplnosť sa uvádza, že podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie intervenienta ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.